

ROOS, AXEL ERIC

Kort berättelse, huru det tilgick wid calabaliquen uti Turkiet, hwarest den glorwördigste högst sal. hans maj:t konung Carl den XII. blef af turkarna och tartarerne bloquerad i 3:ne weckors tid, innan

1761

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Kort

Berättelse,

Huru det tilgick wid Calabali-
liquen uti Turkiet, hwarest den
Glörowördigste Högst Sal. Hans
Majst Konung CARL den XII. blef
af Turkarna och Tartarerne Blo-
querad i 3:ne Weckors tid, innan
som de fattade den resolution, at
angripa Hans Majsts Hus eller
Hans Höga Person, uti Byen War-
niza, derest Hans Majst hade sitt
Hög-qwarter, en half fjerdings-
wäg ifrån Staden Bender, som
ligger på gräntsen af Turkiet
och Wallachiet (†).

G E F L E,

Tryckt hos ERNST PETER SUNDQVIST.

1743

Sedan nu de ofwännämde Trenne Beckor woro förbi, och efter ofwärens kommande Turkarna och Tartarerna fins emellan, at de wille med afsware bestorma Rommens Hus, som också skedde, nemligen på en Söndag (*),
då

(†) Denna Berättelse är upfatt af den än lefwande General Lieutenanten och Commendeuren af Kongl. Swärds Orden Herr Baron Axel Roos, som icke allenast, bewistade hela Calabaliquen med så mycken tapperhet, utan äfwen gjorde sig så storligen förtjent genom räddandet af Konung CARL 12. höga Person och Lif. Den är författad til Herr Doctor Norrbergs tjenst, då han hölt på at sammanskrifwa Konung CARL 12. Historia. Nyssnämde Herr Doctor säger wäl i Förtalet til samma Historia, at han fått många underrättelser, bland andra äfwen uti den, äfwen af ofwännämde Herr General Lieutenanten Roos, som egentligen har sitt hängående på Calabaliken och den här nu meddelade Berättelsen om samma träffning; men om man behagar jämföra den samma med det, som Herr Doct. Norrberg berättar och infördt i Andra Delen af sin Historia om Kon. CARL 12. så synes ätskilnaden helt tydeligen; ty denna Herr General Lieutenants Berättelse är långt omständigare och innehåller saker, som Herr D. Norrberg förmodligen ej welat betjena sig af, at förtiga det den här efter anförda förteckningen, som är ganska curiös, aldeles saknas i det stora Norrbergiska arbetet. Då Konung CARL 12. wistande på Turkiska botn i synnerhet Benderska Calabaliken ej nog kunnat uplysas, så har jag trodt, at äfwen denna intressante och högst trowärdiga Berättelsen förtjenar med stål et rum uti detta Swenska Biblioteket, sedan jag tilförene meddelat Fältmarskalkens Gref Ar. Sparre och Herr Fabrices Relationer om samma sak. Jag har fått denna Berättelsen af Secreteraren Wälb. Herr Anders Schönberg, wärdig ägare af ätskilliga artiga papper uti Swenska Historien, och som hast den wänskan för mig, at til en början meddela uti trowärdig afskrift närwarande Relation.

(*) D. 1. Febr. 1713.

då Prästen Brenner förrättade Gudstjensten den
 dagen, och innan som den blef fullkomligen sluten,
 begynte de, at canonera på Konungens Hus, och
 tillika attraquera retrenchementet, och straxt hölts
 up med Predikan, då hwar och en fick befallning
 gå til sin indelta post, och Hans Maj:t straxt sats-
 te sig til häst och red til retrenchementet, hwarest
 Turkarne och våra slogos bras med hwarandra, til
 des Turkarna änteligen togo dem fångna. Hans
 Maj:t för sin egen Person wände om sin häst, och
 sökte retirera til sit hus. Hans Maj:t hade bakom
 sig en hoper Turkar, som sökte til at få Hans Maj:t,
 hwilket gick dem icke an; ty Hans Maj:t förswarade
 sig bras emot dem. Så snart Hans Maj:t kom så när
 förstugudören på huset; steg Hans Maj:t af hästen,
 hwarest jag hade den nåden emottaga Hans Maj:t,
 och straxt fattade Hans Maj:t om lifwet och bad H.
 Maj:t stiga in om dören; men wille intet: utan H.
 Maj:t swarade mig: Jag wil stå litet och se widare
 hwad Turkarna taga sig före. Dese woro Hans
 Maj:ts egne ord til mig. Imedertid underlåt
 Turkarna intet som oftast at skjuta några skott tilli-
 ka på H. Maj:t och mig, då jag bad H. Maj:t andra
 gången, at Han wille allenast komma in igenom för-
 stugudören; Men, då H. Maj:t hörde dessa orden
 wille H. Maj:t springa från dören ut åt gården, hwa-
 rest Turkarna tusendtals stodo och stödo på huset
 och redan en stor del af Turkarna woro inkupne iges-
 nom fönsterna och träffade med våra, som woro
 qwar uti salen och kamrarne och der hade sina pos-
 ter, som dem woro indelte. Detta berättade jag
 H. Maj:t, at Turkarne woro infallne i alla rummen.
 Jag sade detta i en god mening, på det jag så mycket
 mera kunde obligera H. Maj:t, at gå in uti huset,
 men, waktat alt detta, wille H. Maj:t ändå avan-

cera närmare åt Turkarne och wille änteligen ifrån mig; men jag hölt med bägge händerna uti gehänget bakom ryggen, Men förgäfwes; ty när jag mente, at jag hade H. Maj:t så säkert i mina händer, öppnade H. Maj:t gehängsböjan och sprang ifrån mig några skritt; men jag sträpt efter med gehänget i handen och fattade H. Maj:t åter om lifwet och sade dessa ord: Nu släpper jag intet Hans Maj:t. I det samma kommo 2:ne Karlar af våra mig til hjelp, då wi med stort besvär änteligen fingo H. Maj:t in uti förstugan, så at jag fick bömen för dören. Hans Maj:t tog mig wid handen och böd mig taga dessa 2:ne Karlar med mig och då öppnade wi salsdören; då gick H. Maj:t in och wi fölgde med. Och, när H. Maj:t kom in, fick han se salen full med Turkar, som woro i full Action med våra, den ena öfwer den andra. Då fick H. Maj:t nog at beställa, innan alla dessa Turkar blefwo utjagade och nederlagde. Hans Maj:t sparade sig intet och wi, så många som woro närvarande, gjorde intet mindre wårt bästa, så at med Guds tilhjelp måste Turkarna öfwer hals och hufwud retirera sig igenom dörrar och fönster, och en del af Turkarna måste hänga qwar i fönsterna döda, förutan de, som lågo inne i rummen döda på gälfwen. På thet sättet fick H. Maj:t råda om huset Sielf, och sträpt lät H. Maj:t besätta å nyo alla fönsterna med 4. å 5 och högst 6 Man uti hwart fönster, och med det lilla manskapet gjorde H. Maj:t med den Högstas tilhjelp tappert motstånd både emot Turkar och Tartacer uti 8 timars tid; och under den tiden gick H. Maj:t utur det ena rummet i det andra och animerade de gemena at hålla sig tappert, och Hans Maj:t Sielf gick omkring hos hwar och en och meddelte dem Krut och Kulor, ur sin egen Hatt och tog

tog Hans Maj:t Sjelf af de dödas bandilairer-taske
 Krut och Bly, som lågo på golfwen. Nu, när
 Hans Maj:t hade roat sig med detta, at intet me-
 ra Krut och Bly war til at hämta, så begaf Hans
 Maj:t Sig utur Salen och gick uti Förstugan och
 slog Salsdören til, och utur Förstugan gick Hans
 Maj:t in uti et rum, som kallades Håsmarskalk
 Dübens Kammare; hwilket rum intet blef besatt
 med något Manfkap, emedan intet tilräckeligt af
 Manfkap war at tillgå. Så snart Hans Maj:t för-
 fogat Sig til Dübens Kammare, och de Geme-
 na, som woro posterade i Salsfönsterna, blefwo
 warse, at Hans Maj:t gick ut igenom Salsdören,
 kom en Karl in til mig i Konungens Kammare,
 hwarest jag hade min pest med 4 Man i Fönstret,
 och berättade mig, at Hans Maj:t gått utur Sa-
 len, då jag straxt begaf mig ut, at igen söka Hans
 Maj:t, och då, när jag kom uti Förstugan, och
 öppnade den dören, som gick in til Dübens Kam-
 mare, fick jag se Hans Maj:t stå emellan 3:ne Kar-
 lar med bägge armarne högt up i wädret, och med
 wärjan i högra handen. Så snart jag kom in om
 dören och tog känning på Hans Maj:t, fattade
 jag straxt min pistol och sköt neder den ena Turken,
 som stod med ryggen åt dören. Detta såg Hans
 Maj:t intet, när jag kom in genom dören, för
 Kammaren war full med Krutrök, så jag knapt
 kunde känna Hans Maj:t igen; men, så snart
 Hans Maj:t hörde mitt skott, wände Hans Maj:t
 ansigtet åt mig, men sade intet ord; utan så snart
 den ena Turken blef af mig nederstuten, så lät
 Hans Maj:t ned den högra armen med wärjan
 och stack den andra Turken twärt igenom, och
 jag war intet sen, at skjuta den tredje Turken til
 döds, då kände Hans Maj:t först igen mig och

sade dessa ord, Roos, är det ni, som frälste mig? Då jag svarade: Ja! näst Guld hade jag den nöden, då klappade Hans Maj:t mig på axeln och sade intet mer än: Jag ser, at ni, Roos, intet har förlåtit mig. Så snart nu dessa 3:ne Turkar woro til döden nedeclagde, tog Hans Maj:t up sit armkläde ur väcken och torkade dermed blodet ur ansigtet på sig af twennene blesurer Hans Maj:t fick af Turkarna, som höllo Hans Maj:t under armarna, förutan et ännu, som Hans Maj:t bekommit i vänstra handen af en Sabel skuren tvärt öfwer inuti handen, hwilken hand jag hade den nåden, at torka blodet utaf, och band mitt armkläde derom. Dessa 3:ne blesurer hade Hans Majestät fådt redan förut af dessa Turkar, innan jag hade den nåden, at komma Hans Maj:t til hjelp. Nu, så snart Hans Maj:t hade torkat blodet af sig och jag förbundit handen, frågade Hans Majestät mig: Hwar äro alla de andra, som hafwa förlåtit mig? Då jag svarade: Hans Maj:t, största delen af dem lärer wara måst döda och til fånga tagne.

Derpå tog Hans Maj:t mig strax wid handen och sade til mig: Roos lät of nu gå in i Salen, at gjöra vårt bästa med det lilla Manskap wi ännu ha igen. Och när Hans Majestät då kom in i Salen, gjorde Turkarna ett försök, at wilja storma in på Huset igenom fönsterna; men genom Glds Råd och Hans til hjelp med det lilla Folket Hans Majestät hade hos sig, måste Turkarne strax af vårt skjutande retirera sig tillbakas igen och måste lämna en hoper döda qwar efter sig på platsen och wid

mid wäggarna under fönstren, utom dem, som
 de släpade bort med sig både döda och bleske-
 rade. Och, när det gick dem intet an, gjorde
 de de ä nys et annat anfall åt Huset. De to-
 go af Konungens rustwagnar och fylte dem med
 gjödsel, togo desutom Cameler och stora por-
 tar til bröstvärn och förde för sig, samt avan-
 cerade sig dermed åt fönstren på Huset och gafs-
 wo små salswor, hwilket wi alt måtte tåla och
 taga til godo, til deß de kommo of något när-
 mare, då gaf wi fyr på dem, som hade wags-
 narna, så at de måste låta stå wagnarna och
 löpa derifrån, och taga dem med sig, som bles-
 wo bleskerade i fönstren. Camelerna och deras
 portar, som de förde för sig, bleswo äfwen af
 våra skott nederstutne, samt några Turkar till
 döds, förwan bleskerade, dem de togo med
 sig, och måste alljä hals öfwer huswud bege
 sig ifrån sina medförda bröstvärn. Men nu,
 som Turkarna intet med alt deras påfund icke
 det ringaste kunde uträtta, så begynte de med
 fullt allwore, at Canonera på Huset, i tanka,
 at nederstiuta både of och Hus, och uträtta
 de ändå intet med alt deras häftiga skjutande;
 ty Konungens Hus war af sten upmurat is-
 från grunden ända up til taket, som war med
 spån lagt. När det nu begynte lida närmare
 åt afton, begynte de at bombardera Huset och
 tillika fasta beck-frantsfar och skjöto glöddande ku-
 lor alt åt Huset, i tanka at få det i brand;
 men till all lycka för of, med alt deras up-
 sät och slitiga skjutande och bombarderande kunde
 de de ändå intet få eld i huset; men sederme-
 ra tänkte de up ett annat medel, til at få eld i
 Huset som skedde of owetande, som wi sedan

fingo förspörja, nemligen at Turkarna hade sams
manbundit stora höbuntar och burit fram til
väggen på Huset, wid den Kammaren, som
kallades Dübens Rum, Hwarest, ingen besätt-
ning war af vårt Manskap, som kunde betas-
ga dem deras förehafda upsat: Der skapade de
up dessa höbuntar ända ifrån jorden up til spån-
tafet, och så tände de eld i samma hö, och på
det sättet fingo de Huset i brand, och innan
Hans Maj:t eller någon af oss, som woro öf-
werwarande i huset, wiste deraf, förän elden
gaf oss det sjelf tillkänna genom det, at en stark
rök trängde sig in ur förstugan genom Sals-
dörren, och, så snart som Hans Maj:t blef
warse denna röken med oss andra, ropade Hans
Maj:tät mig til sig och tog mig wid handen och
sade: Roos, låt oss taga någon af Manskapet
med oss, så wilje wi gå up på winden och sö-
ka at förekomma elden, at han inter får gå öf-
wer hela Huset, då jag swarade: Hans Maj:t
ja, det skal ske. Jag tog straxt några Man
med mig och fölgde med Hans Maj:tät uti för-
stugan, hwarest trappan war, som gick up til
winden, och när wi stego up på trappan och
dynade wens-lufan, [dog lågan oss] i ansigtet;
men det wille inter hjälpa. Wi woro dertfore lika
ifriga, och måste up genom elden fast några bleswo
brände både i synen och händerna med elden i
kläderna. Och så snart wi gått igenom elden
och kommit öfwer Salen, befalte Hans Maj:t,
at wi straxt skulle begynna löta neder skantz-
ket med Mousquetter, Carbiner och Bårjor
med hwad, som wi hade til hands; ty yxor
och annor redskap hade wi inter at arbeta med;
men så snart wi begynte at riswa på tafet och
Turkor

Turkarna märkte det, så riktade de sina stycken
dit åt, samt med deras små Gewär, och skjöto
bra på oss, så wi intet allenast af deras star-
ka skjutande måste öfwerge at riswa talet, u-
tan war för oss då mera angelägit, at wara om-
tänkte, huru wi hjälpe skulle kunna frälssa oss,
och i synnerhet Hans Majestäts Höga Person,
för til at intet blifwa upbrände; emedan elden
redan tog så öfwerhanden, at både Hans Maj:t
och wi alle, som fölgde med, måste samma wäg
tillbaka genom elden åt winstrappan, derest wi
kommo up på vinden. Nu, när Hans Maj:t
fattade den resolution at springa genom elden
tillbakas igen, kastade Hans Maj:t och wi råk-
farna öfwer hufvuden och sprungo så hastigt
genom elden ända til winstrappan. Då Tur-
karna märkte det, skjöto de bra på oss, så at
2:ne Karlar blefwo qwarliggandes i elden och
brunno up, och Hans Maj:t, samt wi alle med
elden i kläderna sprungo öfwer hwarandra ut-
för trappan; ty trappan war näst afbränd så
wi dock, genom GUDS Nåd, kommo offadde
derifrån, både Hans Majestät i egen Hög Per-
son, som och wi, som woro med följagrige. Ses-
dan tog Hans Maj:t oss med Sig och gick in
uti Salen, hwarest elden war redan för oss
och begynte at bränna genom trofsbotn, så at
Hans Maj:t befalte straxt taga bort Manskapet,
som stod posterade i fönstren, at de skulle föl-
ja med Hans Maj:t in uti de andra rummen,
hwarest ännu elden icke war kommen, at för-
stärka det Manskapet med, som der stod po-
sterat. Strax derpå war Hans Maj:t så när-
dig, och tog mig wid handen och sade: Roos,
låt oss nu förswara oss med det lilla Manska-
pet

pet wi ha til slut; då jag swarade Hans Majestät
Ja, så länge jag har någon blodsdroppa i
mig, skal jag nåst Guds hjelp inret swika
Hans Majestät, hwaraf jag hoppas, at Hans
Majestät redan sedt profwer; Då Hans Majestät
war åter så Nådiga och swarade: Jag skal in-
tet alblinna Er, Roos, utan lät og nu gå in
i Sängkammaren, hwarest ni har Er post,
där så wi til aldrastid förswara og, som ock
så skedde, til des elden föll neder genom trofs-
born på og. Men innan elken kom så wida,
ock til at frälla ännu det Manskap, som war
i de öfriga Rummen, befalte Hans Majestät de
skulle öfvergifwa sina poster och alla komma til
Hans Majestät i Säckkammaren, som de ock strax
gjorde och en del af dem med elden i kläder-
na; ty det kunde intet annat wara, förty bus-
set war näst brändt, när wi samlade og i Ro-
nungens Säckkammare. Där wisade Hans
Majestät Sig Sjelf i fönstret för Turkarna, och
animerade resten af vårt manskap, til at skju-
ta och hålla sig tapper. Hans Majestät, som
sällan brukade at skjuta, utan alt uträttade
med wärjan i handen, tog ändå til slut min
Carbin af mig och sade: Der stå några Tur-
kar och ropa til mig, bad ock mig afka mig.
De woro 4 stycken Turkar och kommo i fullt
anslag med deras byxor: Men innan någon af
dessa Turkar lofsade sitt Gewär, skjöt Hans
Majestät med min Carbin en af dem til döds,
och kommo sedan de öfrige 3:ne Turkarne alt
närmare åt fönstren, i tanka at skjuta Hans
Majestät och när jag det såg, bad jag Hans
Majestät, at Han wille Nådigt betäncka Sin Hö-
ga Person och intet exponera Sig så; och men-
te

te jag på det sättet få Hans Majestät bort utur
fönstret; men alsintet reflecterades på min un-
derdåniga begäran. Jag steg straxt emellan
Hans Majestät och fönstret, säjandes: det är
bättre det händer mig, än det skal hända Hans
Majestäts Höga Person. Jag hade knapt ordet
utur min mun, förr än desse 3:ne Karlar skjö-
to af sine gewär på en gång, så at en af des-
ras kulor träffade mig i mösbrämet mitt för
pannan, som war upstoppadt med ull, hwarest
kulan blef ständes qwar, så at, när jag fick
skättet för pannan, föll jag baklänges i Hans
Majestäts famn, så at ull och hår af Mösan slog
Hans Majestät och mig så tjoct uti ögonen, så
at man på en lång stund inter kunde hålla dem
öpnä. Hans Majestät war så Nädig och hölt
mig under armarna, til des jag kom mig fö-
re igen af den contusion jag fick af skättet.
Så snart skätten skjötes af desse 3:ne Tur-
kar, befalte Hans Maj: Manskapet straxt skj-
ta ner dem, hwilket också skeddde, emedan de
lupo och wille retirera sig måste de sätta lifwet
til. Då stormade en hoper Turkar fram och
skjöto saltwa på fönstret, som Hans Majestät
ännu stod och hölt mig, så at kulorna flugo
omkring of. Hans Majestät ropade på Manska-
pet och bad dem skjuta bra på dem igen; så
Turkarna ändå måste wika för våra skätt, så
at några Turkar blefwo på platsen, förutan en
hop bleßerade, som de togo med sig bort; 3
Man af våra allenast blefwo illa bleßerade;
widare kom ingen til skada. Nu, när detta
war förbi, war elden redan kommen både i dö-
ren och trospötn i samma Kammare, så at en
del af våra Gewär skjöto löst af elden, äfwen
wät

wäl, så wi snart hade stutit hwar andra ihjäl,
och hade wi intet snart sådt dören upslagen,
som gick ur Konungens Sångkammare ut åt
Gården, så hade Hans Majestäts Höga Person
och wi alle, som hade den Nåden at wara hos
Hans Majestät, til slut blifwit inbrände; Men
til wår lycka singo wi up dören, så at Hans
Majestät och wi alla, genom Guds Nåd kommo
wel utur Kammaren, en del igenom dören och
samliga sprungo ut genom fönstret med eldbrän-
der på hufvuden, förutan den eld, som war i
Fladerna. Och då Hans Majestät kom ut med
oß alla, sade Hans Maj:t til oß: Låt oß än-
nu gjöra motstånd, til dess de ta oß lefwandes
eller döda, hwilket också skedde. Wi såktade
desperat med den lilla magt wi hade, och stäl-
te oß med ryggarna åt husväggen, och hade
eld öfwer oß och omkring oß af lågan från Hu-
set, förutan den starka elden för oß af Tur-
karnas skjutande. Daktat detta, hölt Hans
Majestät sig med den lilla hand full af folk, ge-
nom Guds Nåd tappert, som warade en liten
stund, så at en stor del Turkar måste ändå stu-
pa för oß, och någre af våra äfwenwäl. När
nu Hans Maj:t såg at Turkarna föllo så starkt
på alt sätt närmare in til oß och med hästige
skjutande, då sade Hans Majestät: Låt oß nu
retirera oß til Cancellie-Huset; och då när
Hans Majestät begynte, at wilja förfoga Sig
til samma hus, och wi alle fölade straxt ef-
ter Hans Maj:t, och när Hans Maj:t då kom
ett lite stycke bakom gästwelen på Huset och
Turkarna märkte det, at Hans Majestät wille
retirera Sig, så fölle de alla på en gång til
med et starkt ropande: Låt oß nu taga dem.
När

När Hans Majestät hörde detta af Turkarna skyndade Hans Majestät Sig, i tanka at hinna fram til Cancellie-Huset; men til all olycka råf. De i det samma Hans Majestät til at stapla med fötterna i sporrarna, at Hans Majestät der af föll öfwer ända straxt wid wäggen af Konungens Hus. Då Turkarna förnummo detta, at Hans Majestät föll omkull, sprungo de hastigt til, och fastade sig straxt en stor hopper på Hans Maj:ts Höga Person och så togo de Hans Maj:t och förde Honom med sig til Staden Bender, och wi öfrige bleswo äfwenwål til fånga tagne, en del af Turkarna och somliga af Tartarena. Turkarna förde sina fångar til Staden Bender, och Tartarerna sina til Tartarier. Men straxt på-platsen, när de togo öf, så spolierade de öf ända in til lintygget på kroppen. Detta skedde klockan 8 om aftenen wintertid, sedan Hans Majestät och wi, som hade den Nåden at wara Närwarande, uti fulla 8 timars tid, ifrån begynnelsen til ändan, genom den Aldrahögsta Nådiga tilhjelp redeligen och tappert försvarat öf til det yttersta, med 30 Man, efter wår Unbersäteliga plikt, upoffrat wårt lif och blod för Hans Maj:ts Höga Person emot många tusende Turkar och Tartarer.

Och när Hans Maj:t sedan lyckeligen anlände til Stralsund, och wid wår ankomst äfwenwål med våra Troupper oc Turkiet, som öf bleswo anförrödde at föra til Stralsund, befalte Hans Maj:t mig, at jag skulle framställa dese 30 Man, som woro med Hans Majestät til slut uti Calabaliqnen wid Bender, i
i hwils

i hwilket jag och straxt efterkom Hans Majeståts
Nådiga befallning och skaffade honom alla dese
Karlar, med alla deras Namn upsatte på en
Lista, hwaraf sändes härjämte en Copia. Strax
som jag hade den Nåden at upwisa denna Li-
sta, gaf Hans Maj:t 300 Ducater i Guld,
at utdela til hwar Karl 10 specie Ducater för sitt
tappra förhållande. Detta är allt i sanning, som
jag har den äran at berättat Herr Doctoren uppå
des til mig gjorde anmodan.

AXEL ROOS.

Upsats på de Under-officerare och Ge-
mena, sem hos Högst Salige Hans Majeståt,
Konung CARL den 12, wid Calabaliquen i
Bender, tillika med Hans Maj:t och mig ut-
hårdade uti Hans Majeståts eget Palats, in-
til des elden ifrån äfwan til nedan, samt ifrån
alla sidor tog öfwerhand, och Hans Majeståt så
wål, som jag och de nedannämde genom myc-
kenhetens af fienden tilstormande blefwo til sän-
ga tagne af Tartarerna och Turkarna, hwar-
före Hans Maj:t, då wi til Stralsund ankom-
mit, lät genom mig tildela hwardera af dem 10
Ducater, i guld nemligen:

Nytt=

Ryttmästaren Unges Troup.

	Ducater
Corp. Eric Tillberg	10
Eric Brun	10
Michael Bonde	10
Anders Frist	10
Jacob Mårtensson	10
Profos Frimodig	10

Capitain Friebergs Troup.

Corp. Sleisman	10
Georg Ludvig	10
Eric Sadman	10
Olof Rjerström	10
Olof Bohm	10

Capitain Ungers Troup.

Georg Sänge	10
Johan Smitt	10

Capitain Grubbenhjelm's Troup.

Petter Gädde	10
Mårten Paulson	10
Lars Frimodig	10
Petter Holm	10

Capitain Besterbergs Troup.

Johan Tingstedt	10
Georg Sehman	10

Capitain Helds Troup.

Corp. Nordstrand	10
Måns Palm	10

Sabis

Sabian Meis	"	"	"	10
Bertil Block	"	"	"	10
Pehr Carlson	"	"	"	10

Capitain Kuhlfeldts Trouppe.

Zindric Baur	"	"	"	10
Adam Glinck	"	"	"	10
Pehr Eneroth	"	"	"	10
Sesre Winter	"	"	"	10
Georg Spring	"	"	"	10
Jon Berg	"	"	"	10

Summa Specie Ducater 300

AXEL ROOS.

www.books2ebooks.eu